

יא עיוני

כבר הרבה זמן לא שמעתי שום דבר חדש על חיי האהבה של תמי בריעמי. זמן רב מאוד לא נראתה תמי עם מישוה בקביעות, והעיניים שלה לא זרחו.

כשלאשה יפה כמו תמי אין רומאן, זה אומר שהגברים של תל-אביב פוחדים. מה הם יודעים על נשים מאור יפות, מוכשרות ומאוד מקובלות בחברה? הם חושבים שנשים כאלה הן בטח לא בדיוק מה שהרופא רכש להם לרומאן רציני.

אני רוצה להגיד לכם שבמיקרה של תמי זה ממש לא נכון. למרות שתמי יפה כלי-כך ומוכשרת, היא אשה של גבר אחר. לגבר האחד הזה היא מוכנה לתת את כולה, לבשל לו אוכל מארוקאי אגדתי, ללסוף לו את האגו שלו, לפנק אותו ולאהוב אותו.

אבל אני לא היחידה החושבת כך. לפני חודש וחצי נודע אותו הדבר לרופא נשים צעיר מבית החולים וולפסון. בשם קובי זר. מאז תמי והרוקטור זר ביחד, ושוב העיניים הגרולות והשחורות של תמי נוצצות.

תמי בריעמי
רופא נשים

סיפור הזאב

את הפרופסור מאיר גוטסמן, שהיה ידוע יותר בכינוי "הרופא של מנחם בגין", אומנם לא פגשתי אף פעם, אבל מהסיפורים שאני שומעת עליו פה ושם אני מתה על האיש לא-צעיר, דתי וכלי-כך שובבו אבל הפעם אני לא אספר להם על השוכבות שלו, אלא על משהו שבחברות-תעופה נקרא "כמעט תאונה".

הפרופסור גוטסמן הוא איש מאוד ספונטני. כל חודש או חודשיים הוא מתעצבן על משהו או על מישוה במחלקה שלו או במחלקה אחרת, ומייד, כדי להירגע, הוא נכנס לחדר שלו וכותב מיכתב-התפטרות, ומגיש אותו למוכירה שלו שהיא בחורה בעלת שכל, והיא מכירה את הפרופסור שלה ויודעת שכמו שהוא מתעצבן ככה זה גם עובר לו.

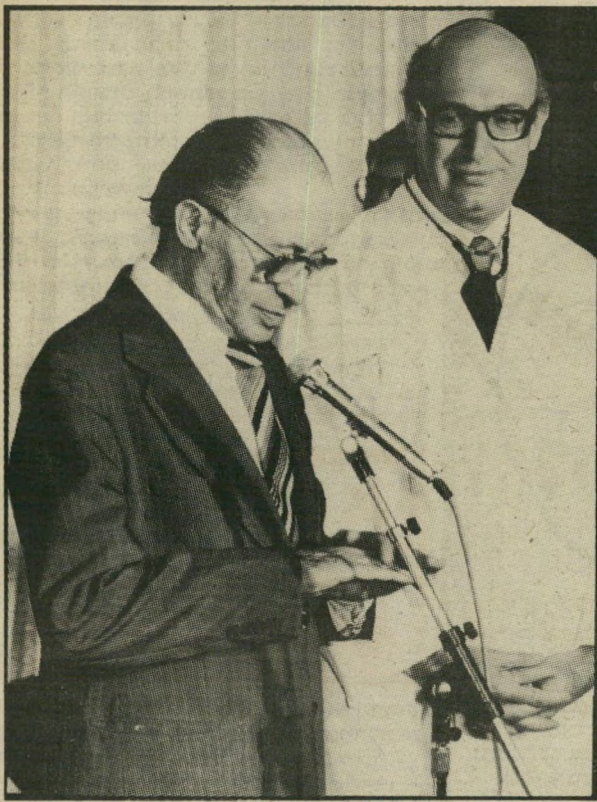
או המוכירה עושה תמיד פרצוף מאוד מודאג ברגע שהיא מקבלת את מיכתב ההתפטרות, אבל ברגע שהפרופסור מפנה את הראש שלו היא תוקעת את המיכתב באיזה מקום, עמוק במגירה, עד יעבור זעם. ובאמת, אחרי כמה ימים גוטסמן נרגע, והוא פונה למוכירה ומברר אם אפשר לבטל את ההתפטרות. המוכירה אומרת שאין בעיה, וכשגוטסמן שוב מפנה את הראש, היא מוציאה את המיכתב ממעמקי המגירה, מקמטת וזורקת אותו לפח.

כך זה הולך כבר שנים, גוטסמן מבסוט מאוד מזה שכל חודשיים הוא מתפטר, המוכירה מבסוטה מזה שאף אחד לא יודע מההתפטרות שלו, ועם ישראל שמה.

אלא שלפני כחודש חלתה המוכירה הנאמנה והלכה הביתה לשכב במיטה עם בקבוק חם ושני אספירינים. איך שהיא הלכה הביתה, דאגו מהמנגנון של בית-החולים הדסה לשלוח מוכירה מחליפה לפרופסור גוטסמן. המוכירה נכנסת לחדר וכמו מטאטא חדש התחילה לעשות סדר במגירות ועל השולחן. תוך כמה דקות היא מצאה את מיכתב-ההתפטרות התורן בתוך המגירה, ראתה אל מי הוא מופנה ומייד שלחה אותו בדואר הפנימי.

עוד באותו היום קיבל את המיכתב מנהל בית-החולים, שמואל ברוכין. הוא קרא את המיכתב, ובלב כואב הסכים לקבל את התפטרותו של הפרופסור גוטסמן. ברוכין חשב לעצמו שאם הפרופסור המוכר רוצה להתפטר, בטח יש לו סיבות טובות, ואפילו לא ניסה לשכנע אותו להישאר.

עברו כמה ימים והפרוצדורות של ההתפטרות התחילו לעבוד. כשזה נודע לפרופסור הוא כמעט קיבל שוק. כבר שנים הוא מתפטר ולא קורה כלום, ופיתאום יום אחד הוא כמעט בחוץ! בקיצור, לקח לו כמה ימים טובים כדי להסביר שהוא לא התכוון ממש,

דוקטור מאיר גוטסמן וד"ר המזכירה שחיטטה במגירה

וזה נכתב במצב של כעס, התעצבנות, חרדה, התרגנות ועוד כמה דברים הגורמים, בסופו של דבר, למחלות-לב. אנשי הדסה הבינו, הפרופסור גוטסמן נשאר. אבל אולי הוא ילמד משהו מהסיפור הזה של "זאב! זאב!"

בית, 4 קומות ודויד ובת-שבע

בדיוק לפני שבוע חגגו בפאריס את יום השנה ה-25 לשירוף שבין אולימפיה ליונתן כרמון, המנהל האמנותי של המקום.

ממש לקיר של האולם הגדול צמוד בית בן ארבע קומות, שבו גר כרמון. הבית הוא סיפור בפני עצמו. את ארבע הקומות מחברות מדרגות פנימיות וכל דייר, לא חשוב של איזה קומה, יכול לטפס קצת או לרדת קצת ולבקר את הדיירים בקומה אחרת.

יונתן כרמון גר בקומה הראשונה בגפו. בקומה השנייה גרה סולמ, גברת בת 70, עם חברה לחיים, ז'אקמרק מטל, שעובד את עלובי החיים למחומר. אגב, הבחור הוא בן 44. בקומה

יונתן כרמון
הבת, האם והסתא

השלישית גרה פטריסיה קוקאטריז, בת 46, שהיא בתה של פולט. היה לה רומאן עם בחור צעיר שעזב אותה למען בחור אחר, ומאז חלתה בסרטן, ועכשיו כתבה על זה ספר. בקומה הרביעית: דלפין בת 20, שהיא בתה של פטריסיה ונכרתה של פולט. כמשך כל השנה גרה דלפין בגפה בדירה הפאריסית, ואיך שמגיע הקיץ היא מתעופפת לה לכיוון מדינת-ישראל, שם היא שוברת כמה לבבות ישראלים קשוחים, ורק אז חוזרת הביתה לאמא ולסתא.

בין כל הקומות האלה מסתובבת לה גברת המבשלת ארוחות טובות לכל דיירי הבית, וכן נהג העומר לרשות כולם. בגלל הנוחיות שבמדרגות הפנימיות נעשו כל דיירי-הבית ידידים מאוד קרובים, והתנועה

התונה מאוד בינלאומית

זוכרים את היפה הזאת מתשרי-השרות, שתחת להגיש אוכל סיני לאורחי המיסעדה היא עושה טוטו?

או היפה הזאת קוראים לה סאוואלי בונטון, היא בת 28 והיא תאית, זאת אומרת מתיאלנד. אגב, את הטוטו שלה עשתה כבר לפני שלוש וחצי שנים. כשזכתה באהבתו של אבי אלדר, מנהל-המישרד של המפיק אברהם ("פשנל") דשא.

ב־9 ביולי, באחד האולמות של אוניברסיטת תל-אביב, הם יינשאו באחת החתונות הכי ביני-לאומיות שהיתה כאן.

מתחת לחופה תעמוד סאוואלי התאית עם אחיה ואחותה, כשהיא לבושה בשימלתי-חופה יפהפיה שהוכנה במיוחד בארץ-מולדתה. לידה יעמוד החתן אבי, לבוש בחליפה מיובאת מלונדון, ולידו תעמוד אמו האיטלקיה ואביו הלובי. האורחים שיבואו לשמוח בחגם יהיו ישראלים יוצאי פולין, רוסיה, מרוקו, ארצות-הברית, אנגליה, בולגריה, מכסיקו, סין, צ'כיה, מצריים וכל השאר. או שיהיה להם מזל טוב, גוד-ליק (באנגלית), צ'ו צי (תאית), אגורה (איטלקית), פיל גליק (גרמנית) קליטיחי (יוונית) ובכלל.

במדרגות היא ערה מאוד בכל שעות היום. מרוב תנועה נפגשו יונתן כרמון וז'אקמרק מטל, ותוך כדי שיחה החליטו לעשות משהו ביחד. המשהו הוא מחזה תנכי על רודי ובת-שבע. כדי שלא תהיו במתח, אבשר לכם כבר שרודי יהיה ג'ינסי הולירי, ובת-שבע תהיה אשתו-לשעבר סילבי רטואן. את המוסיקה יכתוב מישל קלומי ביה, בעלה-בנפרד של יעל ברבן, הישראלית לשעבר.

סאוואלי בונטון
עשית טוטו היום?